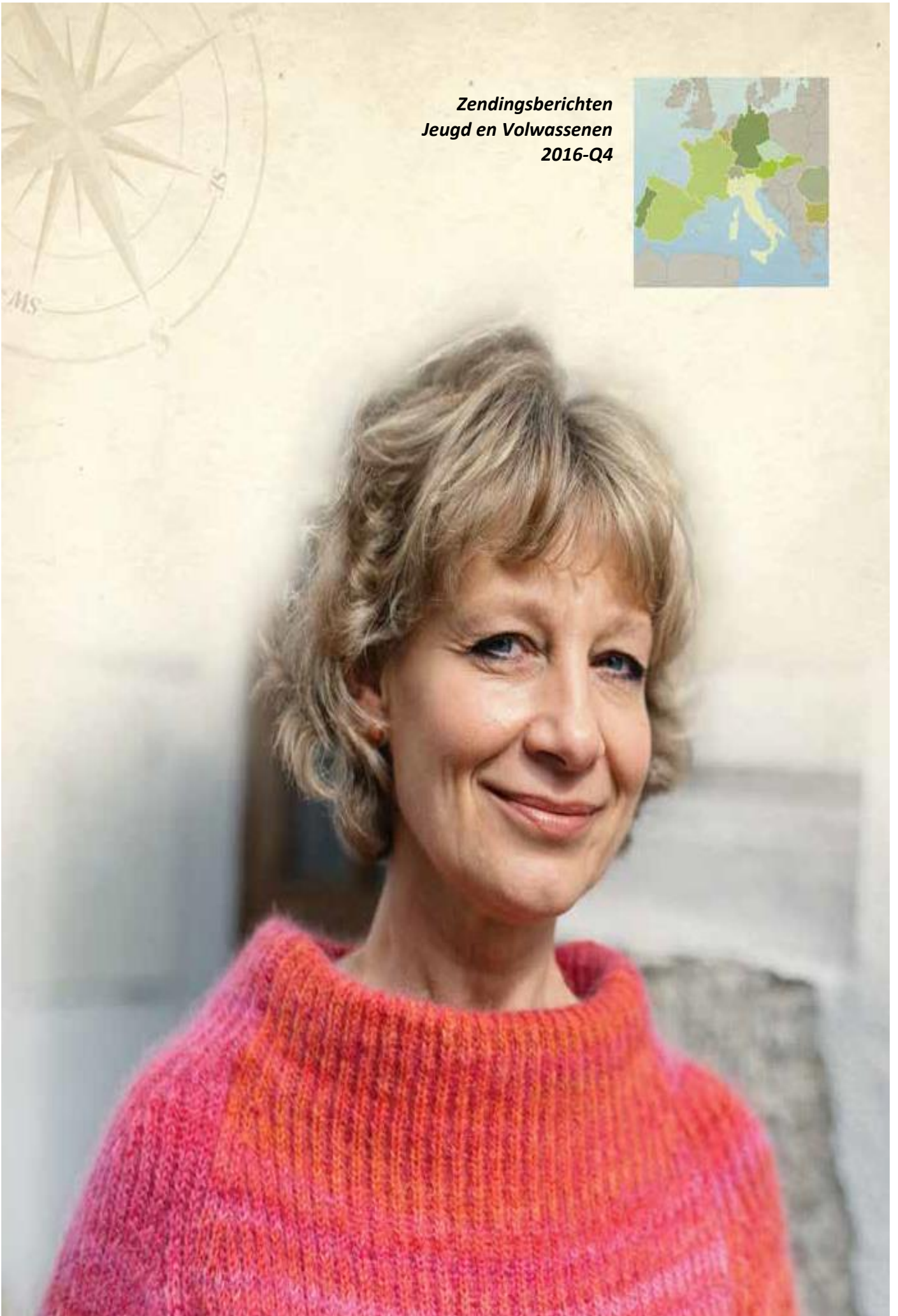

**Zendingsberichten
Jeugd en Volwassenen
2016-Q4**

te helpen van hun verslavingen.

Ahmad¹ was een decennia lang op zoek naar vrede. Eerst probeerde hij alcohol, dan verdovende middelen, maar niets vulde het verlangen van zijn ziel. Na het besluit om van zijn verslaving af te komen, begon Ahmad met het bijwonen van de Anonieme Alcoholisten (AA) en Drugs Anoniem (NA-afkorting in het Engels) groepen in zijn eigen land gelegen in het Midden-Oosten. Door de positieve werking van de AA en NA-bijeenkomsten, wilde Ahmad anderen helpen om hun verslaving te overwinnen. Hij wilde graag een gecertificeerd AA en NA spreker worden. Hij behaalde daarna ook een vergunning van de overheid waardoor hij AA en NA bijeenkomsten kon houden in zijn huis. Hij was in staat om vele anderen

"Ik voel vrede"

Lezen was iets waar Ahmad van genoot. Op een dag vond hij een boek met een aantal Bijbel citaten. Ahmad had nog nooit zo'n boek gelezen en hij "voelde zijn ziel overstroomd met rust" wanneer hij het las. Hij vertelde zijn vrienden over het boek. Ahmad riep uit: "Dit is een ander idee over het leven, en ik houd hiervan! Ik voelde mij vredig toen ik het las."

Kort daarna gaf een vriend hem een bijbel. Ahmad las de bijbel en voelde nog meer rust. Toen hij zijn vriend een aantal vragen stelde, nam deze vriend hem mee naar een huis waar een kleine groep christenen in het geheim bijeen waren. Hiervoor zetten ze letterlijk hun eigen leven op het spel.

"In mijn land", verteld Ahmad, "als de overheid dat kleine beetje nieuws over je gewijzigde religie krijgt, dan zullen ze je vermoorden. Mensen 'verdwijnen' gewoon."

"Toen ik de bijbel vond, zo, op deze manier, vond ik God en het licht. Alles veranderde en ik wilde graag anderen helpen het boodschap bij hun te brengen."

"Een God die van ons houdt"

Ahmad bleef de AA en NA-bijeenkomsten bij hem thuis houden. Langzaam aan begon hij God in de groep te brengen. Hij noemde Hem niet direct bij naam.

"Er is een God die ons liefheeft," vertelde Ahmad hen. "Een God die een Vader is en zijn Zoon naar ons heeft gezonden."

Sommige deelnemers die zijn AA en NA-bijeenkomsten bijwoonden, vond het niet leuk wat Ahmad vertelde. "Wees voorzichtig met wat je zegt" waarschuwden zijn vrienden hem. "Ze nemen alles, en brengen je in problemen."

Ahmad werd voorzichtiger. "Maar ik kon het niet laten," bekende hij. "Bij de AA bijeenkomsten heb ik geleerd dat je de boodschap aan anderen moet doorgeven. De Bijbel leerde mij, dat als je de hoop wilt behouden, dan moet je deze doorgeven."

Ahmad raakte betrokken bij een ondergrondse netwerk dat in het geheim christelijke preken downloadde, kopieerde, en kleine pakketjes maakten met een kleine bijbel, preken over de Bijbel, en een bijbel studie op CD. Deze illegale pakketjes werden stilletjes verspreid door het

¹ Alle namen uit dit verhaal zijn veranderd.

hele land.

"Ik heb de kerk gevonden"

Rond die tijd hoorde Ahmad dat een vriend van hem, Hamid, hun land had verlaten en in Oostenrijk verbleef.

"Ik heb een kerk gevonden dat hetzelfde verteld als jij over alcohol en drugs", vertelde Hamid opgewonden. "Ze zijn erg vriendelijk en hebben mij geaccepteerd als één van hun. Ze lieten mij helpen één van hen te zijn." Hamid had een Zevende-dags Adventisten kerk in Oostenrijk gevonden.

"Als jij je land ontvlucht in de situatie waarin wij verkeren," legde Ahmad uit, "dan ben je bang dat niemand je zal accepteren. Maar deze mensen accepteerden hem en waren erg vriendelijk. En ze hielpen hem om een betere relatie met God te hebben."

Meer dan een jaar had Hamid contact met Ahmad. Hij vertelde hem over de prachtige geestelijke ervaringen die hij vond bij de Zevende-dags Adventisten in Oostenrijk.

Vluchten voor gevaar

Ahmad bleef in het geheim zijn ondergrondse christelijke diensten houden in zijn thuisland. Op een dag 'verdween' één van zijn christelijke vrienden. Hij hoorde dat de regering er achter was gekomen over de bekering van zijn vriend. Ahmad en zijn vrouw waren in groot gevaar.

Hoewel zijn vrouw negen maanden zwanger was, realiseerde Ahmad dat ze moesten vluchten. Vluchtig en stillertjes verliet het echtpaar hun huis en reisde in het geheim naar een ander land. Van daaruit vonden ze hun weg naar Oostenrijk en hun vriend, Hamid.

Rust vinden

De eerste dag dat ze in het land waren, nam Hamid ze mee naar de Adventkerk. "Je kunt hier vrede te vinden" zei hij tegen het vermoeide echtpaar.

"En ik vond meer dan rust; ik vond vrede en liefde", zegt Ahmad. "Het was de eerste keer dat ik ervoer dat iemand je hielp en niets voor terug wilde. Ze houden van je alleen omwille van de liefde van Jezus. Ik heb deze liefde in mijn familie niet gevonden. Vanwege hun geloof, konden mijn ouders niet aardig zijn voor mij. In hun religieuze opvattingen is God niet vriendelijk. Maar hier voelde ik een berichtje in mijn hart: 'Je bent een vluchteling van de liefde.'

Ahmad, zijn vrouw en de baby wonen regelmatig diensten bij van een Adventkerk in Oostenrijk. Ahmad blijft het goede nieuws verspreiden van wat hij heeft geleerd en heeft al veel vluchtelingen naar de kerk gebracht.

Korte feiten

- De Oostenrijkse hoofdstad is Wenen.
- Oostenrijk is vooral een bergachtig land, met een gemiddelde hoogte van 3000 voet (914 meter).
- De rivier de Donau is de langste rivier in Oostenrijk.
- Duits is de officiële taal van Oostenrijk en wordt gesproken door meer dan 88% van de bevolking. Andere lokale talen zijn Hongaars, Kroatisch, Servisch, Bosnisch, Turks en Pools.

2. "Ik voel me veilig nu"

Fatima, Oostenrijk

8 oktober 2016

Fatima's² leven was gevuld met geweld. Ze was getrouwd met een gewelddadige man, die zijn religie gebruikte om haar te terroriseren. Fatima (fa-TEEM-ah) leed van de mishandeling en vernedering in de handen van haar man. Ze zat gevangen in haar huis. Het was Fatima zelden toegestaan naar buiten te gaan, wat niet ongewoon is in een land in het Midden-Oosten. Eindelijk, als gevolg van financiële nood, liet Fatima's man haar werken in een schoonheidssalon, waar ze alleen rond andere vrouwen zou zijn. Hoewel ze nu in contact kwam met andere vrouwen, werd Fatima depressief en deed ze pogingen om zelfmoord te plegen.

"Maar ik kon het niet," herinnert ze zich. "Iets in mij zei: 'Dit is niet goed. Doe het niet.'" Met een hopeloos gevoel ging Fatima op automatisch piloot door met de dagelijkse bezigheden van het leven.

"Waarom zo verdrietig?"

Op een dag in de salon vroeg een dame van middelbare leeftijd aan Fatima; "Wat is er mis, mijn dochter? Waarom ben je zo droevig?" Fatima luchtte haar hart terwijl ze werkte. De vrouw luisterde empathisch naar het verhaal van Fatima. De vrouw sprak over hoop, vriendelijkheid en liefde. Fatima's hart was geroerd en ze keek uit naar de regelmatige bezoeken van deze klant.

Op een dag nodigde de vrouw Fatima uit bij haar thuis voor een maaltijd. Fatima's man stond het toe. Terwijl ze samen aten, begon de vrouw Fatima te vertellen over Jezus en hoe Hij vrede en hoop kon brengen.

Geheime ontmoetingen

De twee vrouwen bleven elkaar ontmoeten en geleidelijk aan begon Fatima zich beter te voelen. Op een dag nodigde de vrouw Fatima uit om mee te komen naar een geheime bijeenkomst.

"Ik ga naar een bijeenkomst waar je meer over Jezus en de Bijbel kunt leren. Wil je mee gaan?"

Fatima was geïnteresseerd, en ze gingen samen op weg naar het huis waar acht of negen anderen zich hadden verzameld. Er werd uit de Bijbel gelezen en een man leidde de discussie. Het was de eerste keer dat Fatima ooit een Bijbel had gezien. Ze was blij toen ze er één in haar handen kreeg!

Door de controles van haar man, was Fatima niet in staat om de geheime groep regelmatig bij te wonen. Toch was ze in staat om de kostbare Bijbel te houden.

Maar op een dag sloeg de schrik weer toe. Toen ze thuis kwam van de salon, zag Fatima dat haar man haar Bijbel had ontdekt. Nadat ze genadeloos mishandeld werd, verklaarde haar man dat hij haar zou gaan vermoorden.

Wonder boven wonder overleefde Fatima de zware mishandeling. Ze was opnieuw aan huis

² Niet haar echte naam

gekluisterd. Geleidelijk aan mocht Fatima weer aan het werk in de salon, waar ze wat kon bijverdienen. Deze keer controleerde Fatima's man zorgvuldig elke beweging.

"Ik zal je vermoorden!"

Fatima verlangde naar de gemeenschap van de kleine groep Bijbelgelovigen, en nam de risico door een geheime bijeenkomst bij te wonen. Helaas zag haar man dit en begon te schreeuwen: "Ik zal je vermoorden! Ik zal ze allemaal doden! Het zijn ongelovigen en moeten worden gedood!"

Fatima vluchtte naar haar ouderlijk huis, waar ze verbleef tot haar echtgenoot haar vond. Bonkend op de deur riep haar man tegen de ouders van Fatima dat hun dochter een christen was geworden en verdiende te sterven.

"Als ik haar niet doodt, dan moeten jullie haar doden!" schreeuwde de krankzinnige man. Verblind door woede draaide Fatima's ouders haar richting op en stonden op het punt haar te slaan. Ze kon zich nog net snel naar een andere kamer vluchten en pleitte voor haar leven.

Ontsnappen met alleen haar leven

Die nacht sloop Fatima stilletjes uit haar ouderlijk huis. Ze ontsnapte met niets, enkel met haar leven. Ze nam contact op met haar christelijke vrienden. Fatima kreeg een onderduik adres buiten de stad waar ze zich kon verbergen. Ze verbleef daar twee weken. Tijdens haar verblijf kwam de voorganger van de kleine groep regelmatig langs met voedsel en kleding. Hij zei tegen haar: "Als je echt een Christen wilt zijn, kan ik je helpen. Maar als je niet verder wilt gaan op deze nieuwe manier, kan je teruggaan naar je familie."

"Ik wil echt een christen te zijn," zei Fatima dapper.

Omdat het te gevaarlijk was voor Fatima om in haar thuisland te blijven, hielp de christelijke groep haar met haar ontsnapping naar een buurland. Vanaf daar betaalde ze haar weg naar Oostenrijk.

Aangekomen in Oostenrijk kwam Fatima in contact met Ahmad en zijn vrouw. Zij waren uit dezelfde stad als Fatima gevlucht.

"We hebben precies de kerk gevonden waar je naar op zoek bent!", zei Ahmad's vrouw tegen Fatima.

Die Sabbat kwam Fatima met het echtpaar naar de Zevende-dags Adventisten en vond het net zoals ze het beschreven.

"Ik vond vrede, hoop, en vriendelijkheid hier," zei ze. "De mensen leerden mij begrijpen dat ik niet alleen ben.

"Sinds ik naar de kerk ga, heb ik al vele wonderen gezien. Mensen hebben voor mij gebeden. Een familie heeft mij opgenomen en zorgen voor mij als hun eigen dochter. Ik voel me nu veilig. "

Korte feiten

- De Oostenrijkse Unie van Kerken heeft 50 kerken en 4.135 kerkleden.
- In 1895 voerde L. R. Conradi de eerste Adventisten doopdienst in Oostenrijk-Hongarije op Klausenburg.
- Het jaar 1902 markeert het begin van SDA zendingswerk in Wenen door H. Kokolsky, een bekende beeldhouwer aan het begin van de eeuw, die door G. Perk gedoopt was in Duitsland.
- In 1909 de eerste inheemse Oostenrijkse SDA minister, Franz Gruber, werd gewijd in Wenen.

3. Handgeschreven notities

Monika, Oostenrijk

15 oktober 2016

Het begon allemaal met handgeschreven aantekeningen. Ze schreef zo snel ze kon, om zo de vertaling van haar vader (een ouderling die in het Duits aan het preken was) door te geven aan de vijf Filipijnse verpleegkundigen. Ze stonden rond de jonge vrouw waren dankbaar voor de inspanningen van Monika's vertalingen.

In de jaren '70 en '80 was er een nationaal tekort aan personeel in ziekenhuizen en klinieken. De Filipijnse en de Oostenrijkse regeringen een overeenkomst gesloten om werknemers in de gezondheidszorg naar Oostenrijk te sturen.

Via dit programma kwamen vele Filipijnse

verpleegkundigen werken in Oostenrijk.

Marietta maakte deel uit van een groep verpleegkundigen die toegewezen was om in Wenen te werken. Voordat ze uit de Filipijnen vertrok, verzekerde haar vader ervan dat er 'ergens in Wenen adventisten zitten'. Op een Sabbatmorgen waren ze (Marietta en haar collega) klaar om naar de kerk te gaan. Ze begonnen met hun zoektocht in de stad naar een ZDA kerk.

Op zoek naar de kerk

'We begonnen met zoeken, rond lopen,' herinnerde Marietta. 'We vonden een kerk, maar er was niemand binnen. Elke Sabbat liepen we rond en zochten overal. We waren zo verdrietig dat we geen adventist zagen.'

Marietta en haar collega zochten een hele jaar en vonden geen ZDA kerk. Teleurgesteld schreef ze haar vader: 'We kunnen geen ZDA kerk in Wenen vinden!'

In de dagen waar internet nog niet bestond, schreef Marietta's vader de Missie kantoor in de Filipijnen een brief. Zij schreven op hun beurt een brief naar de Oostenrijkse unie kantoor in Wenen. De volgende Sabbat werden Marietta en haar collega hartelijk verwelkomt in de Adventkerk en woonden ze de dienst bij.

Snelle groei

Na een paar maanden maakten de verpleegkundigen kennis met Monika en haar ouders. Zo begonnen de schriftelijke vertalingen van Monika aan de Filipijnse gezelschap. Naarmate tijd verstreek kwamen er meer Filipijnen in Wenen. Er kwamen meer Engelssprekenden uit andere Aziatische en Afrikaanse landen. De meesten kwamen naar Oostenrijk om te werken of om te studeren en zochten naar 'hun' kerk.

De Engelssprekende Sabbatschoolklas in de kerk van Wenen groeide snel. Monika's handgeschreven vertalingen van de preek waren zeer gewaardeerd. Ze waren alleen niet meer toereikend voor de vele mensen die de vertaling nodig hadden.

In 1987 werd besloten dat de internationale groep een eigen kerk nodig had om verder groei te stimuleren. De Duitstalige leden verhuisden naar een nieuwe locatie en de internationale groep kreeg het oorspronkelijke gebouw.

Een internationale kerk

De internationale kerk der Zevende-dags Adventisten in Wenen, Oostenrijk, werd officieel opgericht in het vierde kwartaal van 1987, met 19 leden. Slechts een paar maanden later was de officiële lidmaatschap gestegen naar 40. Nog steeds komen er heel veel gasten elke week. De kerk werd bekend als een plaats van warmte, vriendschap, spirituele groei en een gemeenschap voor de vele mensen die komen en gaan in Wenen.

Vandaag de dag, met zijn 153 leden en bijna evenveel wekelijkse bezoekers, is de kerk uit zijn oorspronkelijke faciliteiten ontgroeid. Elke sabbatochtend zit de aanbiddingszaal vol met mensen uit de hele wereld die samen zingen en de Heer te prijzen. Daarna volgt de Sabbatschool en eredienst. Er is ook elke week een diner. Het is vooral voor de vele internationale studenten uit verschillende scholen en universiteiten in Wenen een grote aantrekkingskracht.

"De meeste buitenlanders voelen zich dakloos als ze voor het eerst in Wenen aankomen", zegt predikant Felix Metonou. "Zelfs als ze geen christelijke achtergrond hebben, zijn ze blij om er te zijn waar ze de taal begrijpen, geliefd zijn en waar ze een maaltijd kunnen krijgen. Ze voelen de warmte van de mensen hier waar ze zich prettig onder voelen."

Terughoudendheid en groei

Adventisten die regelmatig in hun thuisland aan aanbidding deden, raakten ontmoedigd wanneer ze in een ander land kwamen. Ze misten hun familie en geestelijke broeders en zusters in hun thuisland. 'Ik durf wel te zeggen dat we sommige Adventisten in het geloof hebben gehouden om de gemeente die we houden' vertelde predikant Felix.

Buitenlanders hoeven niet meer rond te lopen door de straten van Wenen, op zoek naar een ZDA kerk waar ze God kunnen aanbidden. 'Sinds de website van de kerk in de lucht is, zo'n zeven jaar geleden, is er nog geen week voorbij gegaan dat ik geen buitenlandse verzoek heb mogen ontvangen', aldus predikant Felix.

Monika is onlangs haar 'moeder' kerk wezen bezoeken. Ze was verguld over hetgeen wat ze vond. Terugblikkend naar haar eerste bezoek, meer dan 30 jaar geleden, vertelde ze: 'Het meest overweldigend wat we zongen was – How Great Thou Art. We hadden vroeger enkel een kleine groep mensen in een grote ruimte. Nu hebben we een hele zaal vol! Ik kan alleen maar de Heer danken. Ik had dit nooit durven dromen, dat de kerk zo zou uitgroeien!'

Korte feiten

- Wiener Schnitzel is een typisch Oostenrijks hoofdgerecht en het dessert "Strudel" of "Apfelstrudel" (gevuld met appel).
- Oostenrijks-Hongaarse barones Bertha von Suttner was de eerste vrouw die de Nobelprijs voor Vrede won in 1905.
- Tot 2013 heeft Oostenrijk 20 Nobelprijswinnaars, waaronder zeven voor de fysiologie of geneeskunde, vijf in de chemie, drie in de natuurkunde, en één in de economie.
- Ferdinand Porsche, de oprichter van de Porsche Automobile Company, werd geboren in Mattersdorf, Oostenrijk, in 1875.

Wanneer Yuxin (You-shin) haar huis verliet om piano te studeren aan de wereldberoemde Prayner Conservatorium in Wenen, Oostenrijk, haar moeder gaf haar een belangrijke advies mee door het geestelijke in haar te vinden.

Yuxin en haar moeder bezochten al tien jaar een evangelische kerk in China. Op een dag, toen Yuxin's moeder de Bijbel aan het lezen was, merkte ze op dat de zevende dag van de week Gods heilige dag is. Ze deelde wat ze geleerd had met haar dochter. Yuxin was verrast. Het was haar nog nooit eerder opgevallen. Ze besloot hierover te bidden. Niet lang daarna vond Yuxin een kerk van de Zevende-dags Adventisten en besloten de

diensten bij te wonen. Toen ze later de predikant ontmoette, had ze heel veel vragen over de sabbat en over wat de Adventisten geloven. De predikant beantwoordde geduldig haar vragen over de bijbel.

Yuxin was nog niet overtuigd. Ze wilde nog niet de verbintenis aangaan. Gedurende die tijd at Yuxin nog varkensvlees. Ze was nog niet bereid om het op te geven. Ook niet toen ze aankwam in Wenen. Ze had de internationale kerk gevonden via de internet en nam contact op met predikant Felix. Hij haalde haar op van de metro station en bracht haar naar de kerk.

Eindelijk rust

Het voelde goed om in de kerk te zijn. Yuxin begreep de adventisten nog niet zo goed en kwam vooral alleen naar de kerk om te luisteren. Ze woonde de aanbiddingsdiensten bij op vrijdagavond en de kerkdiensten op sabbat. Na een paar weken voelde ze zich thuis bij de internationale ZDA kerk en bleef naar de diensten komen. Zo leerde ze meer over de bijbel en Adventisten. De preken raakten haar en gaven haar een fantastische ervaring. God gaf haar kracht om vele dingen op te geven, zoals het eten van varkensvlees en winkelen op Sabbat. Nu begrijpt ze het en kan ze het loslaten. Afgelopen mei is Yuxin gedoopt en popelt ze om thuis (in China) te vertellen wat ze in Wenen had geleerd.

In de tijd dat Yuxin in Oostenrijk verbleef, verhuisde haar familie van het noorden naar het zuiden van China. Er waren geen adventistische kerken in de buurt. Toen ze terug ging naar China startte Yuxin een adventistische aanbiddingsgroep met haar familie en burens. Ze vond het belangrijk om het bestaan van het Adventistisch geloof te delen met haar familie en burens en ze hoopt om uiteindelijk een Adventisten thuis bidgroep te kunnen starten. Yuxin wilt dat men moet weten waarom Adventisme bestaat, en wat zij daarvan heeft geleerd. God heeft haar daadwerkelijk de waarheid gegeven en nu wilt zij dit ook aan iedereen vertellen.

Internationale studenten

Yuxin is één van de vele internationale studenten die hun weg hebben gevonden naar de internationale Advent kerk in Wenen. Abigail, uit Mexico, studeert klassieke zang aan het Music and Arts Universiteit van Wenen.

Abigail voelde zich toen ze hier pas was aangekomen echt welkom. Zij kon zich identificeren met de anderen. Zoals Abigail is iedereen allemaal vreemden van elkaar maar met

vergelijkbare problemen. Zij komen hier om te herstellen. De mensen zijn warm, gastvrij en zorgzaam. Net zoals een familie, een familie van Christus.

Lorenzo, ook afkomstig uit Mexico, is een Ph.D. natuurkunde student aan de Universiteit van Wenen. Hij geniet als hij naar de internationale kerk week gaat, niet alleen vanwege de wekelijkse 'potluck' maar ook vanwege het geestelijk voedsel dat ze daar ontvangen. De preken, de sabbat school lessen, ze geven hem altijd de kracht om door te gaan. Hij kwam alleen, maar voelt zich nu niet meer alleen.

Yew, uit Ghana afkomstig, studeert met een postdoctorale beurs aan de farmacie aan de Universiteit van Wenen. Als onderzoeker wilt hij dingen vergelijken, dus heeft hij naar een kerk gezocht die bij hem zou passen, maar hier voelt hij zich het meest thuis. Hij ontmoette een aantal andere Ghanezen waarmee hij samen een thuisgevoel creëert. Het is als een grote gezellige familie.

Groeiende Familie

Door de jaren heen is die warme en vriendelijke internationale kerk genootschap gegroeid en nu is er behoefte aan een nieuw kerkgebouw. Een onderdeel van de Dertiende Sabbatcollecte zal dit kwartaal deze kerkgenootschap aan een groter gebouw helpen dat dichterbij het stadscentrum moet liggen.

Volgens Abigail is het een nogal kleine plek, maar wel één die al vele levens heeft weten te raken op zeer verschillende wijzen, en het verspreidt zich steeds verder. Dat is de reden waarom er hulp [voor een nieuw gebouw] nodig is. Er moet een grote plek dichtbij het stadscentrum komen, zodat meer mensen kunnen komen. Deze hulp is volgens haar echt nodig.

Hartelijk dank voor uw gulle donatie aan de Dertiende sabbatcollecte.

Korte feiten

- In Oostenrijk is 60% van de bevolking katholiek, 6% Oosters-Orthodox, 6% moslim, 4% Protestants en 24% heeft een ander of geen religie.
- M. B. Czechowski, de zelfvoorzienende missionaris, was de eerste Adventist die het Evangelie in Oostenrijk predikte, voordat de eerste officiële missionaris, J. N. Andrews, in 1874 naar Europa werd gestuurd. Czechowski overleed en werd begraven in Wenen, Oostenrijk in 1876.
- Bogenhofen Seminarie en Bogenhofen Senior High School zijn gevestigd in St. Peter am Hart, Oostenrijk.

5. Slapen bij de bevers

Ferdinand, Oostenrijk

29 oktober 2016

Ferdinand heeft niet altijd bij bevers geslapen. Voor het grootste deel van zijn leven leidde hij een normaal leven in de beroemde stad van Wenen, Oostenrijk. Maar toen het met het bedrijfsleven slecht ging, daalde zijn inkomen drastisch, en vanaf dat moment besloot Ferdinand om niet meer deel te nemen aan de samenleving en te leven op straat.

Ferdinand verliet zijn huis en vond een plek langs het Donau kanaal. Het was daar op een met gras begroeide helling naast het kanaal dat Ferdinand kennis met de bevers maakte.

Meestal waren de interacties vriendelijk, maar op een nacht hoorde Ferdinand een kauwend geluid dicht bij zijn hoofd. Ferdinand herinnerde zich dat de bever onder “zijn” boom zat. Toen de bever aan de boom bleef knagen smeekte Ferdinand hem om aan een andere boom te knagen, want deze boom was het laatste wat hij nog had. De bever gehoorzaamde.

Enkele weken later, toen de overheid de bever probeerde te vangen, beschermde Ferdinand op zijn beurt het dier. Ferdinand zorgde ervoor dat het dier op een andere plek was, zodat zij hem nooit zouden vinden, wat hun ook nooit is gelukt!

De dag van Ferdinand begon met een duik in koud water uit een nabijgelegen bron. Hij bezocht een lokale schuilplaats voor een gratis kopje koffie voordat hij naar de stadsbibliotheek ging, waar hij de hele dag aan het lezen was. 's Avonds ging hij naar een ander onderdak voor een gratis maaltijd. Daarna keerde hij terug naar zijn plek langs het Donau kanaal om te slapen. Dit herhaalde zich de volgende dag.

Ferdinand legt uit dat de daklozengemeenschap zeer sociaal is. Berichten verspreiden zich snel over waar benodigdheden zich bevinden, zoals gratis eten en kleding. Op deze wijze kwam Ferdinand voor het eerst in aanraking met de Zevende-dags Adventisten. Het gerucht van de straat was dat de beste kleren van de ADRA Centrum in Wenen afkomstig waren. Ferdinand bezocht het centrum en ontmoette daar Evald, een Adventistisch predikant. Evald bood zijn hulp aan Ferdinand, als hij hier behoefte aan had, maar de beslissing ligt bij Ferdinand. Ferdinand waardeerde dat de predikant geen druk op hem legde. Hij bleef het centrum van ADRA bezoeken en het duurde niet lang of de twee hadden een hechte relatie ontwikkeld.

Gedurende de volgende zes jaren genoten Ferdinand en Evald van de vele levendige discussies met elkaar over het leven, religie en God. Geleidelijk aan begon Ferdinand zijn denken te veranderen en zo ook zijn leven. Hij begon steeds meer open te staan voor re-integratie in de samenleving en realiseerde dat hij steeds meer behoefte had aan God. Op een dag in 2014 vroeg Pastor Evald aan Ferdinand wat er voor de daklozen gedaan kon worden? Ferdinand was blij met het feit dat de predikant om zijn mening vroeg, en overwoog wat er nog meer gedaan kon worden om de daklozen te helpen. Het kostte hem drie maanden om een project regelen. In september heeft hij het project opgestart. In de tussentijd sprak de predikant met Marcel Wagner, de ADRA-Oostenrijk directeur, en vertelde hem over Ferdinand, over de veranderingen die in zijn leven plaatsvonden, en zijn potentieel voor leiderschap. Marcel was tijdens zijn ontmoeting met Ferdinand onder de indruk. Na hun eerste gesprek realiseerde Marcel dat Ferdinand een visie had voor dit

invloedrijke centrum. Ze moedigden hem aan om zijn project te starten en gaf hem de ruimte om hier te beginnen met werken. Hij is nu een onderdeel van het personeel -een betaalde ADRA project manager.

Het project van Ferdinand omvatte twee aspecten. Hij legt uit dat zij de daklozen ontbijt op zondag aanbieden, en op deze manier hun ook uitnodigen voor een Bijbelstudie groep die ze op zaterdagmiddag zijn begonnen.

Onder leiding van Ferdinand, is het invloedrijke centrum enorm gegroeid. In slechts een kwestie van maanden bleef het centrum haar diensten uitbreiden aan de daklozen, vluchtelingen en andere mensen in nood. In aanvulling op het zondag ontbijt en 's middags de Sabbat Bijbelstudies, worden warme lunches verstrekt op dinsdag en donderdag. Op dinsdag wordt er aan mannen kleding uitgedeeld en op woensdag aan vrouwen en kinderen. Volgens Marcel geeft hij de mensen hier het respect dat ze nodig hebben om verder te gaan in het leven. Hij heeft zelf op straat geleefd dus hij weet precies wat zij nodig hebben. Door de manier waarop hij hen behandelt, komen de mensen graag daarnaar toe, zonder enige problemen. Er zijn geen discussies of vechtpartijen-het is een totaal andere sfeer dan in sommige plaatsen.

Ferdinand bezoekt regelmatig een van de Adventistische kerken in Wenen. Hij coördineert ook de 65 vrijwilligers die bij het centrum komen helpen.

Een ander onderdeel van de taak, is volgens Ferdinand om mensen uit de kerk te brengen en als vrijwilliger samen te laten werken. De leden van de kerk brengen hun niet-Adventisten vrienden mee en gaan samenwerken.

Marcel voegt toe dat voordat Ferdinand kwam, de teams uit de kerken kwamen met hun eigen projecten, maar nu mengen ze zich en werken ze samen met anderen. Ferdinand doet een beroep op de predikanten om samen te werken buiten de kerkgezin.

Korte feiten

- Gregor Mendel was een Oostenrijkse monnik, die bekend is geworden om zijn tuinexperimenten met erwtenplanten. Zijn experimenten werd de basis voor de wetenschap van de moderne genetica, en hij staat bekend als de "vader van de moderne genetica."
- Alpine, of downhill, skiën is de meest populaire sport in Oostenrijk voor meer dan 100 jaar.
- Met ingang van 2016, Oostenrijk heeft 21 Nobelprijswinnaars, waaronder zeven voor de Fysiologie of Geneeskunde, zes in de Scheikunde, drie in de Natuurkunde, drie in Vrede, één in de economie, en één in de literatuur.

6. Onderdeel van een plan

Kenan, Sicilië

5 november 2016

Twee eeuwen voor Christus, werd Archimedes van Syracuse geboren op het mediterrane eiland Sicilië. Deze oude Griekse wiskundige, natuurkundige, ingenieur, uitvinder en astronoom wordt beschouwd als één van de grootste wiskundigen van alle tijden. Eeuwen later, een andere jonge Siciliaan heeft een passie voor de wetenschap en wiskunde en hoopt een astronoom te worden.

Kenan, een natuurkunde student aan de Universiteit van Catania, had sinds hij een kleine jongen was, geprobeerd om alles te leren over wetenschap. Hij las veel boeken, waaronder de Bijbel. Vooral de vers, 'Kijk omhoog naar de hemel en tel de sterren als u kunt'

(Gen. 15: 5, NBV).

Hij houdt het meest van de sterren, omdat ze de ongelooflijke kracht van God onthullen die ongelooflijke dingen geschapen heeft: 'Het is niet te geloven als je onze nietigheid kleinschaligheid vergelijkt met deze grote universum.'

De universiteit van Catania, waar Kenan studeerde werd opgericht in het jaar 1434 en is de oudste universiteit in Sicilië. Verschillende beroemde wetenschappers waren aangesloten aan deze universiteit.

Vandaag de dag, terwijl velen wetenschap in samenhang met de Bijbel onlogisch verklaren, hoopte Kenan dat hij op een dag iets nieuws in de astronomie, iets dat betrekking heeft tot de schepping en tot de Bijbel, te ontdekken. Er is scheikunde, wiskunde, en biologie- en alles staat in de Bijbel. De wijsheid van God is te zien in de Bijbel en in *alle* dingen.

Kenan is niet verlegen om zijn geloof te delen. Zelfs op de middelbare school, laat Kenan zijn licht schijnen.

Omdat hij een slimme wiskunde student is, werd Kenan geselecteerd door zijn plaatselijke school om deel te nemen aan de Italiaanse Wiskunde Olympiade – een nationale, multi-level wedstrijd voor middelbare scholieren. De tests omvatten uitdagende problemen in algebra, combinatoriek, meetkunde en getaltheorie.

Kenan behaalde lokaal niveau de hoogste score en ging verder om te concurreren op regionaal niveau, waar hij de hoogste score aller tijde behaalde in Sicilië - een autonome regio van Italië. Kenan vernam vervolgens dat de nationale competitie gepland was op een zaterdag.

Omdat hij een trouwe Zevende-dags Adventist is, wilde Kenan niet meedoen tijdens Sabbat. Nadat hij had gebeden, besloot hij de voorzitter van de Wiskunde Olympiade te benaderen. Toen hij zijn situatie uitlegde, vroeg Kenan of het mogelijk zou zijn om de datum het examen te wijzigen. Hij kreeg te horen dat het personeel zijn situatie in overweging zou nemen. Het was de eerste keer in de geschiedenis van de Olympiade dat iemand een dergelijk verzoek had gedaan.

Niet lang daarna werd Kenan tot zijn grote verassing bij de Internationale Olympiade leiders uitgenodigd, waarvan de meesten professors waren uit de hele wereld.

De groep vroeg hem over zijn geloof. Kenan vertelde hen dat hij een Zevende-dags Adventist is.

De groep wilde weten waarom hij zo standvastig aan de Sabbat houdt. Kenan legde uit dat

de sabbat was geworteld in de Schepping toen God "op de zevende dag rustte. . . en het heilig verklaarde" (Gen. 2: 2-3, NBG).

Dit was natuurlijk voor hun een aanleiding om te vragen waarom hij in de Schepping geloofde? Ze hadden moeite om te begrijpen waarom een slimme tiener eigenlijk in iets gelooft wat zij als mythologie beschouwen.

Kenan antwoordde dat ze niet alles door dezelfde bril moeten kijken. Misschien sluit religie de wetenschap niet uit.

Er zijn immers vele dingen die wij niet weten. Er is gebleken dat in de natuur sprake is van een intellectueel ontwerp. De schepper heeft vele dingen samen laten komen. Wij komen niet voort uit een wereld dat uit chaos is ontstaan. De mens is onderdeel van een plan, iets wat God heeft ontworpen.

De Olympiade leiders waren geschokt. Ze hadden nog nooit zoiets van een deelnemer gehoord. Zij besloten om de nationale wedstrijd naar de vrijdag te verplaatsen. Kenan was zeer verheugd. Hij bereikte de zesde hoogste score in de natie en ontving een universitaire beurs.

Vandaag de dag, aan de Universiteit van Catania, duurt Kenan's getuigenis voort. Onlangs is hij met zijn professoren in discussie over de gravitatiegolven dat eerder dit jaar (2016) werden ontdekt. Als twee zwarte gaten botsen en met elkaar versmelten, laten ze energie in de vorm van gravitatiegolven vrij. De vereniging produceert een enkele, massieve draaiende zwarte gat dat eenentwintig keer de zwaartekracht van de zon heeft.

Kenan verklaart dat dit niet iets is dat afkomstig is van chaos, maar van een schitterende geest. Het is niet chaos....het bevestigt de Schepping.

Volgens Kenan accepteren sommige docenten wat hij verkondigd en zijn daadwerkelijk geïnteresseerd, zodat hij dit met hun kan delen. Anderen maken grappen over hem, maar dat is alvast een begin. Er wordt tenminste een relatie opgebouwd.

Korte feiten

- Sicilië is de grootste eiland van Italië, gescheiden van het vasteland door de Straat van Messina en wordt omringd door de Ionische, de Tyrreense en de Middellandse Zee.
- De oudste Europese universiteit dat nog draaiende is, is de Universiteit van Bologna, opgericht in het jaar 1088. Dertien andere Italiaanse universiteiten zijn meer dan 500 jaar oud.
- De mechanische klok, de barometer, de thermometer, en optische glazen zijn allemaal Italiaanse uitvindingen.

7. Volop betrokken

Giorgio, Sicilië
12 november 2016

Giorgio (George-e-o) Bella had een droom om de kerk volledig in te zetten voor de gemeenschap. Als één van de twee vrijwillige ADRA (Adventist Development and Relief Agency) leiders in Ragusa op de Italiaanse eiland Sicilië, wilden Giorgio en co-leider, Carmela Cascone, nog meer doen.

Toen een aantal jaren geleden de ADRA dienst voor het eerst in Ragusa begon, was het eerste doel om voedsel en kleding te verstrekken aan mensen in nood. De vrijwilligers breidden daarna hun diensten uit om sociale activiteiten, zoals Italiaanse taalcursussen voor

buitenlandse gevangenen en enkele geestelijke gezondheid diensten, zoals het bieden van een luisterend oor.

Werken met anderen

Na een tijdje realiseerden de vrijwilligers dat zij al dit werk niet alleen konden doen. Zij wilden datgene wat zij deden voor de samenleving uitbreiden, maar daarvoor moesten ze samenwerken met de gemeenteraad en andere derden.

De twee vrijwillige ADRA leiders besloten om de gemeenteraadsleden van Ragusa te ontmoeten en hen kennis te laten maken met het werk van ADRA. Om vervolgens de gemeenteraadsleden te vragen welke diensten het meest noodzakelijk waren in de lokale omgeving.

In eerste instantie bespeurden Giorgio en Carmella enige twijfel bij de raadsleden, omdat zij niet bekend waren met de kerkgenootschap der Zevende-dags Adventisten. Gaandeweg zagen de raadsleden al het werk die ADRA vrijwilligers verrichtten en daarmee groeide ook het vertrouwen.

Het vertrouwen groeide zo sterk dat in 2014 het project "Stichting Voedselbank" een voedselhulpprogramma voor arme families opgericht door de stad Ragusa enkel aan ADRA Ragusa was toevertrouwd. De diensten bestonden uit de inkoop, opslag en distributie van voedsel aan de door de lokale sociale dienst aangewezen families.

Het distributiecentrum is in een gedeelte van de benedenverdieping van een flatgebouw gevestigd, waar de Ragusa Zevende-dag Adventisten tegenwoordig kerkt.

Giorgio vertelt dat ze een band met de lokale bevolking hebben gecreëerd, en met andere (sociale welzijn) instanties, maar dat zij wel het centrum zijn. Alleen ADRA heeft de exclusieve rechten om voedsel te distribueren. Hij licht daarbij de betekenis van deze eer toe, aangezien door geheel Sicilië deze exclusiviteit door de overheid alleen aan de Romeinse Katholieke Kerk was toebedeeld.

Zij nodigen alle andere verenigingen, inclusief de Katholieke verenigingen, om naar hun kerk te komen voor een bijeenkomst. Volgens Giorgio is er een gevoel van vertrouwen ontstaan en zien de andere verenigingen hun als normale mensen. Er wordt ook gewerkt met

vrijwilligers van buiten de kerk. Er wordt getracht om hun als deel van het team te betrekken. Daarbij wordt er bescheiden en professioneel opgetreden.

Verandering in een leven

Joseph is slechts één van de vele mensen wiens leven is beroert door de Adventisten in Ragusa. Na een enige tijd werkloos te zijn, besloot Joseph de regering om hulp te vragen. Hij was gefrustreerd, want wanneer iemand zich in een dergelijke situatie bevindt, voelt hij zich zelfs te bezwaard om hulp te vragen.

De maatschappelijke werker van de overheid stuurde hem naar het centrum van de Adventisten Kerk en ontving daar meer hulp dan hij had verwacht. Volgens hem zijn de mensen daar echt fantastisch. Ze hebben hem veel geholpen. Ze waren geïnteresseerd in zijn situatie en ze hielden van hem zoals hij was.

Nadat hij, ongeveer een anderhalf jaar, bijstand van het centrum had ontvangen, wilde Joseph meer dan alleen maar krijgen. Joseph benaderde Giorgio en vroeg hem of hij bij het ADRA vrijwilligers team wilde aansluiten om anderen te helpen die naar het centrum komen. Hij begreep wat zij meemaakten. Giorgio ging akkoord en Joseph is nu voor bijna een jaar werkzaam als ADRA vrijwilliger.

Het leven van Joseph is echt veranderd sinds hij naar ADRA kwam. Het veranderde zijn leven omdat, in plaats van aan zijn eigen behoeftes te denken, hij luistert en denkt aan de behoeftes van anderen. En naar anderen luisteren heeft hem zelfs geholpen om meer naar zijn vrouw en kinderen te luisteren. De wereld kan je niet veranderen, maar een kleine dingen kunnen mensen hier helpen. En hij is blij dat hij van Giorgio heeft geleerd hoe zo te handelen.

Te weinig ruimte

Als bijdrage voor het vrijwilligerswerk van ADRA, gebruikt Giorgio een grote ruimte in zijn pas gebouwde bedrijfsgebouw als een klaslokaal waar groepslessen in werkvaardigheden, veiligheid op het werk, Italiaanse taal en andere lessen aan de mensen die het meest nodig hebben worden aangeboden. Aan het eind van de vele weeklessen, ontvangen de deelnemers na afronding een certificaat. Velen die Giorgio kennen door deze lessen zijn geïnteresseerd geraakt om zich bij de Zevende-dag Adventisten aan te sluiten. Hoewel er op dit moment niet genoeg ruimte is in het kleine gebied waar de kerk zijn bijeenkomsten houdt, komt zij hen tegemoet die willen komen. Een kwart van de 13^e Sabbat collecte wordt gebruikt voor de bouw van een Advent kerk in Ragusa.

Korte feiten

- Italië was het eerste land in Europa waar de leer van Adventisten werd gepredikt. M. B. Czechowski, een voormalige katholieke priester uit Polen, die in 1857 gedoopt was in de Verenigde Staten, ging naar Italië als een onofficiële missionaris in 1864.
- Sicilië, een autonome regio van Italië, werd in 1916 betreden met de terugkeer van de zusters M. en D. Infranco uit de Verenigde Staten.
- In september 1920 kwam R. Calderone naar Sicilië en doopte zes personen.
- In mei 1921 werd de eerste kerk in Sicilië georganiseerd in Montevago.

8. De zoon van een Shaman

Muyi, Italië

19 november 2016

Muyi groeide op ver weg van Italië in het West-Afrikaanse land Nigeria. Hij is stamt af van een lange generatie van sjamanen (medicijnmannen). Zijn grootvader, zijn vader waren sjamanen en Muyi zou de eerste in lijn zijn om de nieuwe sjamaan van het dorp te worden. Sjamanen zijn erg krachtige mensen in hun gemeenschap. Aangezien zij speciale toegang tot de spirituele wereld hebben en de gave hebben om met de geesten te communiceren, worden de sjamanen vaak ingezet voor genezing, bescherming tegen kwade geesten of om een vloek over iemand uit te roepen.

Hoewel hij ook dergelijke krachten tot zijn beschikking had, was Muyi op één of andere manier niet geïnteresseerd om in zijn vaders voetstappen te treden. Bovendien was zijn vader niet alleen sjamaan, maar ook polygamist met drie vrouwen. Echter, toen zijn vader een derde vrouw erbij nam, verliet Muy's moeder, de eerste vrouw, het huis en Muyi had haar toen elf jaar niet gezien.

Omdat hij thuis geen liefde kreeg, leefde Muyi het rusteloos bestaan van een hooligan en kwam regelmatig in de problemen. Op een dag werd hij door een

Christelijke predikant benaderd. Doordat hij merkte dat de predikant bezorgd om hem was, vertelde hij hem wat hij allemaal doormaakte.

Met compassie ontfermde de predikant zich over Muyi en liet hem kennis maken met een weg naar een beter leven. Muyi kwam in aanraking met Jezus en werd uitgenodigd om de kerk te bezoeken. Muyi nam de uitnodiging aan en ging regelmatig naar de kerk van de predikant. Hij werd zelfs lid van een koor. Spoedig aanvaardde hij Christus als zijn Verlosser. Zijn vader was blij dat zijn zoon geen Hooligan was, maar hij vond het minder leuk dat Muyi nu tot het Christendom was bekeerd. Het was alsof Muyi in twee werelden leefde, een Christen die in het huis van een sjamaan woonde.

Uiteindelijk trouwde Muyi met een jonge vrouw genaamd Giory (Gee-ory). Hoewel hij niet meer in het huis van zijn vader woonde, werd er alsnog getracht om Muyi het christendom af te laten zweren en de familietraditie als sjamaan te laten eren. Maar Muyi behield toch zijn geloof.

Nadat zijn vader was overleden verhuisde hij naar Libië, waar hij in de bouw ging werken en meubels maakte. Uiteindelijk verhuisde Muyi met zijn zwangere vrouw naar Italië.

Het echtpaar strandden uiteindelijk in Ragusa, waar hun zoon werd geboren. Na enige tijd in een meubelfabriek te hebben gewerkt, braken wederom zware tijden aan omdat hij ontslagen werd.

Op een dag werd Muyi door een leraar benaderd en vertelde hem dat er een trainingsschool was waar hij nieuwe vaardigheden kon ontwikkelen, zodat er meer kansen voor hem mogelijk werden, zoals een baan. Muyi besloot zich in te schrijven. Een aantal lessen waaronder een cursus Italiaans werden aangeboden bij het bedrijventerrein van Giorio Bella, die diensten verleende aan de behoeftige samenleving in Ragusa (zie het verhaal "Volop betrokken").

Volgens Muiy was het de genade van God dat hij over deze programma's te weten is gekomen. De lessen zijn uitstekend en iedereen is vriendelijk. Hij werd niet gezien als student, maar als familie.

Muiy is dankbaar voor de steun dat aan hem is gegeven en hij kijkt ernaar uit om zijn nieuwe vaardigheden in te zetten. Maar nog belangrijker is dat zijn leven positief is veranderd door de liefde en zorg van de Zevende-dag Adventisten in Ragusa. Een kwart van de 13e Sabbat collecte wordt gebruikt voor de bouw van een Advent kerk in Ragusa. Geef alstublieft gul. Hartelijk dank!

Korte feiten

- Sicilië is de grootste van de Italiaanse eilanden, gescheiden van het vasteland door de Straat van Messina en wordt omringd door de Ionische, de Tyrreense en de Middellandse Zee.
- de Etna, de grootste actieve vulkaan van Europa, ligt aan de oostkust van Sicilië.
- Extra vergine olijfolie, sappige rode sinaasappelen en de zoete druiven van Canicatti, Pachino tomaten en Pantelleria kappertjes, stekelig peren en de olijven van Nocellara del Belice zijn enkele van de uitstekende producten waarin de Siciliaanse gerechten zich onderscheiden.
- Sicilië is rijk aan oude Griekse ruïnes, en velen zeggen dat ze in schoonheid overtreffen die zich in het hedendaagse Griekenland bevinden.

9. Een onmiskenbare roeping, Part 1

Richard, Frankrijk
26 november 2016

In 1956 werd Richard in Casa Blanca (Marokko) geboren. In datzelfde jaar werd het land onafhankelijk van Frankrijk. Hij werd geboren in een Joods-Orthodox gezin. Zijn grootvader was een erg succesvol zakenman in het exporteren van kruiden.

Zijn familie leefde bijna 500 jaar in Marokko. Daarvoor woonde zijn familie in Spanje en waren ze Sefardische joden. Maar in 1942 stelde de koningin van Spanje de joden voor de keuze om of te bekeren tot het Katholicisme of het land te verlaten en al hun bezittingen achter te laten. De meeste joden kozen ervoor om Spanje te verlaten en vertrokken naar Spanje,

Nederland, Turkije, Marokko en andere landen in Noord-Afrika. Zijn voorvaderen gingen naar Marokko.

Toen hij acht jaar oud was, besloten zijn ouders om Marokko te verlaten. Het was voor de joden niet meer veilig om in een Islamitische land te wonen. Steeds meer van zijn familieleden besloten het land te verlaten. Sommigen emigreerden naar Canada, anderen naar Israël, maar zijn vader gaf de voorkeur aan Frankrijk.

In 1964 verhuisden ze naar Marseille, maar zijn vader kon er geen werk vinden, dus vertrokken ze naar Parijs waar zijn vader een herenkledingzaak startte. Zijn vader begon met het verkopen van herenondergoed en sokken. Toen breidde hij zijn zaak uit door het verkopen van overhemden en toen pull-overs en uiteindelijk ook maatpakken. De zaken gingen zo goed dat hij een tweede zaak opende.

Het leven in Villejuif

Toen ze in Parijs aankwamen, waren de huizenprijzen veel duurder dan in Marokko. Dus gingen ze wonen in een buitenwijk "Villejuif" genaamd. Villejuif betekent "Joodse stad". Het ironische is dat er toentertijd geen synagoge, Sabbatschool of ook maar iets aanwezig was wat erop wees dat dit ooit een Joodse stad was geweest.

Toen hij negen jaar oud was, ging hij in Villejuif naar een openbare school. Hij leefde het Joodse leven, maar werd tegelijkertijd heel vrij gelaten. Toen hij elf jaar oud was, kon hij gaan en staan waar hij maar wilde. Hij mocht uitgaan met meisjes en mocht alles doen, wat hij maar wilde. Hij mocht feestjes organiseren, waar muziek werd gedraaid en werd gedanst. Hij kon naar de discotheek of naar de bioscoop. Hij kende toen geen angst. De maatschappij was toen veel veiliger dan dat het vandaag is.

In 1968 brak er een studentenrevolutie uit in de straten van Parijs. Alle universiteiten en scholen werden gesloten. De President trad af. Het waren onrustige tijden. De motto van deze mensen was vrijheid en onafhankelijkheid. Het was voelbaar in alle lagen van de Franse samenleving en het was ook de motto van zijn ouders toentertijd.

Een gelovige kant

Maar er was ook een gelovige kant binnen zijn familie. Zijn vader deed zijn gebeden in de ochtend, middag en avond. En ook het openen van de Sabbat was erg belangrijk. Op

vrijdagavond moest hij altijd thuis zijn voor de opening van de Sabbat. Alle rituelen voor de opening van de Sabbat voerden ze thuis uit, want er was geen synagoge waar ze hiervoor terecht konden.

Ze leefden op een klein stukje land, waar drie huizen stonden. Alle drie de huizen waren aan elkaar gebouwd. Een werd bewoond door zijn neef, de tweede door zijn gezin en in het derde huis woonde een student, die voor rabbijn studeerde (hij werd later een zeer bekende rabbijn in Frankrijk) met zijn vrouw en kinderen. Omdat ze drie gelovige gezinnen waren, die zo dichtbij elkaar woonden, openden ze de Sabbat altijd samen. Op vrijdagavonden, de Sabbat ochtenden en de Joodse feestdagen werden onze huizen een synagoge aan huis. Maar toen besloot zijn neef te emigreren naar Israël en vroeg zijn vader de eigenaar van het vastgoed of zij ermee akkoord kon gaan dat het vrijgekomen huis van zijn neef een gebedsplaats mocht worden. Zij ging hiermee akkoord. Zijn vader veranderde het huis zo dat het bijna een echte synagoge leek. Er was zelfs een heilige ark met een Tora-rol aanwezig. In zijn kinderlijke gedachten werd het huis een heiligdom, want het huis werd alleen gebruikt als een gebedsplaats. Voor hem was het alsof God rond waarde op de plek waar de heilige ark aanwezig was.

Een belangrijk gebed

Op een dag was hij met zijn oudere broer aan het spelen. Tijdens het spelen sloeg hij de voordeur van het huis te hard dicht. Deze deur was heel speciaal, want het was gemaakt van hout en er zat een erg kostbare en mooie glas-in-lood raam in. Door het dichtslaan van de voordeur, brak het raam in allemaal kleine stukjes.

Hij had erg veel spijt van wat hij had gedaan en was erg bang voor de reactie van zijn vader. Zijn vader kon erg snel boos worden. Hij vreesde voor zijn reactie als hij thuis zou komen en zou zien wat hij had gedaan.

Hij besloot naar de synagoge naast zijn huis te gaan – zijn familie had de sleutels van het pand. Hij ging naar het heilige ark, omdat hij dacht dat God daar was. Hij knielde neer en begon te bidden:

“God, ik geloof dat u bestaat en ik heb nog nooit getwijfeld aan uw bestaan of gevraagd om bewijs hiervan. Maar nu wil ik echt dat u mij laat zien dat u echt bestaat. U hebt gezien wat er vanmiddag is gebeurd met de deur en u weet ook hoe snel zijn vader boos kan worden. Wilt u er alstublieft voor zorgen dat wanneer zijn vader vanavond thuis komt en hij de kapotte deur ziet, hij niets zal zeggen hierover?”

Hij was ervan overtuigd dat dit een onmogelijk verzoek aan God was en toen wachtte hij totdat zijn vader thuis zou komen.

Wordt vervolgd

Een onmiskenbare roep, deel 2.

Noot van de redactie: Richard had tijdens het spelen met zijn broer de voordeur van zijn huis kapot gemaakt. Vrezend voor de reactie van zijn vader, wendde Richard zich tot God en vroeg God om ervoor te zorgen dat zijn vader niet boos zou worden.

Toen zijn vader thuis kwam, zag hij het gebroken glas. Zijn vader vroeg wie dit had gedaan. Richard antwoordde dat hij dit had gedaan. Toen vroeg zijn vader hem of alles goed met hem was en of hij zich niet verwond had. Zijn vader vertelde hem dat het allerbelangrijkste was dat hij gezond en wel was. Zijn vader zei dat Richard veel belangrijker voor hem was dan het gebroken glas. De reactie van zijn vader verbaasde hem en Richard was er

geloofde dat dit een direct antwoord van God was. Sindsdien ben hij er heilig van overtuigd dat God bestaat. Hij heeft nooit meer aan het bestaan van God getwijfeld, sinds dit gebeurtenis op zijn tiende.

Uitbreiding van de Synagoge

De zaken van zijn vader draaiden zo goed dat zij in Villejuif een huis konden kopen. Toen ze verhuisden, sprak zijn vader met de eigenaar van de villa's. Hij vertelde de eigenaar dat de synagoge aan huis erg bevalen was en vroeg de eigenaar of het mogelijk was om de synagoge uit te breiden, door hun oude huis erbij te betrekken. De eigenaar stemde hierin toe en zo werd deze synagoge de officiële synagoge van Villejuif.

Een jaar later vierde Richard zijn Bar Mitswa daar en was het ook de plek waar hij les kreeg in de Tora. Hij leerde er Hebreeuws, de Joodse gebeden, rituelen, feesten en de bijbel. Op donderdagen en zondagen waren ze vrij van school en tijdens deze ochtenden gingen alle Joodse jongens van Villejuif naar de synagoge om zich voor te bereiden voor hun Bar Mitswa. Bar Mitswa betekent: "Zoon van het gebod". Richard was toen twaalf jaar oud.

Voorgesteld als een Jood

Op de openbare school ging hij om met niet-Joodse vrienden. Een van deze vrienden was een adventist, maar dat wist hij toen nog niet. Hij heette Emmanuel. Zijn vader heette Manuel en zijn moeder Manuela. Het was een Spaans gezin, dat uit Barcelona kwam.

Op een dag ging het vriendengroepje naar het huis van Emmanuel. Toen ze bij het huis van Emmanuel aankwamen, stelde Emmanuel hem aan zijn ouders voor als zijnde "de jood". Hij vond dat erg vreemd, want hij had hem nooit eerder voorgesteld als een jood. De vader van Emmanuel was erg geïnteresseerd. Later kwam hij erachter dat Manuel erg van het woord was. Niemand verliet ooit zijn huis zonder materialen mee te krijgen om diegene te bekeren tot het Christendom. Voordat Manuel een Adventist werd, was deze man een militante communist, die toentertijd iedereen tot de communisme wilde bekeren.

Hij zei: "Oh, ben jij een Jood? Dat is interessant. Wist je dat wij geestelijke Joden zijn?"

Richard vroeg hem: "Wat is dat?" Richard had nog nooit gehoord van geestelijke Joden. Hij kende Katholieken, Protestanten, zelfs Jehova's getuigen.. Maar geestelijke Joden?

"Ja," zei Manuel. "Wist je dat je veilig bent hier? Wij eten Koosjer."

Ze waren niet vegetariër, maar gingen altijd naar het gedeelte van Parijs, waar zij hun koosjere vleeswaren en andere producten kochten.

"En we vieren de Sabbat in mijn gezin," voegde hij eraan toe.

Richard was geïntrigeerd, maar tegelijkertijd niet geïnteresseerd in religie. Maar iedere keer dat Richard naar zijn huis kwam, toonde Manuel hem teksten van de bijbel. Richard zei toen tegen hem dat dat zijn bijbel was, maar niet de zijne. Manuel zei hem dat dat niet waar was en dat hij zijn eigen bijbel er maar op na moest slaan.

Eenmaal thuis gekomen las Richard zijn bijbel erop na en zag dat de passages gelijk waren aan de passages van Manuel. Daarna had hij er niet meer aan gedacht.

Een jaar later kreeg Richard verkering met de dochter van Manuel, Lilliane. Manuel was hier niet echt blij mee, want hij wilde dat zijn dochter met een adventist zou trouwen. Maar hij besloot Richard voorlopig een kans te geven.

Op een dag vroeg Manuel Richard mee naar de kerk om te zien hoe het er daar aan toe ging.

Richard antwoordde: "Waarom niet?"

En zo ging Richard op de ochtend van Sabbat, toen zijn ouders dachten dat hij naar Sabbatschool ging, naar de Adventkerk. Hij vond het Sabbatschool programma erg interessant. De leraar was de zoon van een Advent predikant, die een paar jaar daarvoor president was van de Israëliische gebieden. De leraar had in Israël geleefd en kende Hebreeuws en de bijbel heel goed. Hij luisterde met plezier naar zijn lessen en vertelde Manuel dat het hem beviel en dat hij terug zou komen. Sinds die dag ging Richard naar de Adventkerk. Terwijl zijn vader dacht dat hij naar Sabbatschool ging.

Een grote schok

Naargelang werkte de heilige geest in op zijn hart toen hij stap voor stap door God werd begeleid. Maar toen gebeurde er iets vreselijks. Manuel, de vader van Lilliane, was een elektricien, die liften repareerde. Op een dag maakte Manuel een lelijke val. Hij verloor zijn balans en viel in een liftschacht. Zwaargewond werd hij naar het ziekenhuis gebracht, waar hij kwam te overlijden.

Dit was een grote schok voor hem. Manuel was nog een jonge en sterke man. Hij was nog maar zevenenveertig jaar oud en hij geloofde vol overtuiging in God. Door dit gebeurtenis begon Richard nog meer na te denken over het leven en dood.

Wordt vervolgd

Richard ging naar de begrafenis van Manuel en luisterde naar de preek van de predikant. Na het dienst maakte hij een afspraak met de predikant. Toen ze elkaar ontmoetten, vertelde hij de predikant dat hij meer wilde weten over de Zevende-dags Adventisten en vroeg de predikant of hij hem bijbelstudielessen kon geven. Hij gaf aan dit graag te willen doen en zo gingen Lilliane en hij samen bij de predikant bijbelstudie volgen.

Het vertellen van zijn ouders

Omdat zijn relatie met Lilliane serieuzer werd, wilde hij zijn ouders vertellen over hun relatie. Zijn ouders waren absoluut niet blij, want ze wilden heel graag dat hij met een Joods meisje zou trouwen. Zijn ouders vertelden hem niet meer met haar te gaan. Dat hij jong was en dat er genoeg andere meisje waren. Maar ze konden hem niet overhalen om Lilliane te verlaten. Toen kreeg zijn vader een ander idee. Zijn vader stelde voor dat hij naar Canada zou gaan. Zijn vader zou dan zijn reis ernaar toe en zijn studie betalen. Acht zussen van zijn vader waren naar Canada geëmigreerd. In eerste instantie wilde hij niet gaan, maar op een dag was hij niet gelukkig. Hij weet niet meer waarom, maar hij ging naar zijn vader en vertelde hem dat hij naar Canada zou gaan en vroeg zijn vader hem geld hiervoor te geven. Zonder iets tegen Lilliane hierover te zeggen, kocht hij een vliegticket en vertrok. Later hoorde hij dat Lilliane ontroostbaar was en dat haar ouders hun best deden om haar te troosten. Op de een of ander manier kreeg ze het adres, waar hij verbleef, te pakken en schreef ze hem een brief. Hij was daar slechts drie weken, maar haar brief had hem geraakt. Hij kocht een ticket en vloog terug naar Frankrijk. Zijn vader was niet gelukkig met zijn keuze en probeerde van alles om hem en Lilliane uit elkaar te halen. Toen hij eenmaal zag hoe serieus zij waren, nodigde hij haar bij hun thuis uit en probeerde haar te bekeren tot het Jodendom. Pas toen drong het tot zijn vader door dat Richard degene was die langzamerhand aan het bekeren was tot het Adventisme. Zijn vader vertelde hem dat hun voorouders alles waren verloren in zoveel landen, omdat zij weigerden te bekeren en nu ging hij zich ineens bekeren. Zijn vader zei hem dat hij hierdoor zou veranderen in een vervolger van het Joodse volk net als alle andere christenen. Daarna ging zijn vader praten met rabbijnen. Hij sprak heel veel rabbijnen. Zij besloten dat deze rabbijnen naar hun huis zouden komen om hem over te halen niet tot het Adventisme te bekeren. Een maand lang kwam er iedere avond een andere rabbijn bij hun thuis. Hem werd verteld dat Jezus geen goede man was. Hij was een legende, omdat hij geen echte profeet was. Ze vertelden hem allerlei redenen, maar toen zijn vader zag dat hij onverbiddelijk was, zette zijn vader hem het huis uit. Zijn vader vertelde dat hij niet meer zijn zoon was en begon toen te rouwen alsof Richard gestorven was.

“Hij kan niet van gedachten veranderen”

Richard ging inwonen bij de advent predikant en werkte als een accountant bij E'cole Hotel. Twee weken nadat zijn vader hem uit huis had gezet, kwamen zijn ouders langs bij zijn werk. Zijn vader pleitte bij hem dat hij zich niet moest bekeren tot het christendom en thuis moest komen.

Hij vertelde zijn vader dat hij zijn gedachten niet kon veranderen. Zijn vader smeekte hem het niet te doen.

Na hun discussie gingen zijn ouders weg en had hij zijn vader tien jaren niet meer gezien. Zijn moeder had meer begrip voor zijn keuze, maar zijn vader verbood haar hem te zien. Zijn vader dreigde van zijn moeder te scheiden als ze Richard zou opzoeken, maar ze had haar eigen kledingzaak, waardoor Richard af en toe in staat was om haar te zien.

Een jaar nadat ze met hun bijbelstudie waren gestart, werden Lilliane en hij gedoopt en trouwden ze. Op vrijdag trouwden ze voor de wet. Op Sabbat werden ze gedoopt en op zondag hadden zij hun trouwdienst in de kerk en op maandag vertrokken ze naar Israël. Ze verbleven drie weken in Israël. Tijdens zijn verblijf daar ontdekte Richard dat er maar vijftig adventisten in het land waren. De predikant vertelde hen dat zij hun geloof niet konden praktiseren onder de Joden. Deze predikant was geen Jood en Richard wist dat dit niet waar was, want hij was een Jood (geweest).

Toen Richard de situatie zag, moest hij huilen. Terwijl Lilliane hem troostte, zei hij tegen haar dat hij op een dag predikant hier zal zijn en vanaf het moment dat hij deze woorden uitsprak, kreeg hij sterk het gevoel dat God hem riep om predikant te worden, in het bijzonder onder de Joden.

Post note

Richard Elofer studeerde aan de Advent Universiteit in Colloges en werd een predikant. Hij diende vele jaren in Israël, voordat hij terug ging naar Parijs om met de Joodse bevolking te werken en richtte een Joods-Advent Vriendschap Centrum op. Een deel van de 13^e Sabbat collecte van dit kwartaal zal gebruikt worden om vastgoed aan te kopen voor het nieuwe centrum. Dank u voor uw genereuze bijdrage.

17 december 2016

Het project begon met een simpele uitdaging - "Geef God een uur per dag." Dit was een belofte die predikant Daniel Chirileanu zeer serieus nam. Terwijl hij als een conferentie jeugd secretaris werkzaam was, werden hij en andere jeugdleiders uitgedaagd door de Roemeense Unie jeugd secretaris om een voorstel te schrijven over wat zij dat jaar voor God zouden doen.

De predikant schreef: *Besteedt een uur met God om plannen te maken over welke wijze je de jeugd kunt bereiken en opvoeden?*

Dat jaar was het meest productieve jaar voor de predikant. Hij beloofde God één uur per dag en zou zich hieraan houden. Dit deed hij tussen elf uur 's avonds en middernacht, omdat hij dan vrij is. Tijdens dat uurtje brainstormde hij soms over de hulp van de jeugd en andere dingen die bij hem opkwam. Wanneer er geen ideeën kwamen, bracht hij de tijd door met bidden of las over dat onderwerp. Maar de tijd was niet voor hem, maar voor God.

"Wat als we konden. . ."

Op een zekere avond een bijzonder interessant idee kwam naar boven.

Wat als de hoog opgeleide leden –de intellectuelen van de kerk- betrokken zouden kunnen worden met het bereiken van jongeren (velen zijn seculier) in een academische instelling. En wat als er een succesvolle levensstijl programma voor studenten aan een publieke school kon worden aangeboden?

Zijn idee kreeg vorm met drie hoofddoelen. Het project zou:

1. Kinderen en jongeren onderwijzen in succesvolle levensvaardigheden.
2. Het ontwikkelen van relaties met leerkrachten en anderen op academisch niveau.
3. Kinderen die deelnemen aan het programma stimuleren om ook deel te nemen aan activiteiten, zoals scouting en andere advent jeugdwerk programma's.

Open deur

Maar voordat hij met zijn ideeën de scholen benaderde met zijn idee, besprak de predikant zijn ideeën met zijn collegae over de vele typen van publieke evangelische activiteiten. Bijvoorbeeld anti-rook bijeenkomsten en andere gezondheidsvoorlichtingsinitiatieven.

Volgens hem hadden scholen veel interesse op dat gebied. Ze zagen ook dat hij educatieve schoolmateriaal kon leveren. Uiteindelijk hebben ze hem om hulp gevraagd. Dus met de hulp van de docenten, nam de predikant een onderzoek af onder studenten. Hij concludeerde dat in de steden een grote behoefte was aan het bestrijden van verslavingen. Op het platteland was zelfs meer behoefte aan het onderwijzen van morele en gedragsproblemen van kinderen in de maatschappij. Een andere behoefte dat naar voren kwam, was om de jeugd te helpen om carrière maken. Tot slot, een behoefte dat echt op alle niveaus helder was, was het leren om gezonder te leven.

Op basis van deze informatie, was predikant Daniel in staat om een educatieve programma met de juiste leeftijdsgrens samen te stellen dat gebaseerd is op de interesses van kinderen en jeugdigen en de speciale behoeftes van de regio.

De schoolleiding en docenten waren zeer tevreden. Het programma, "Leef naar een 10+ niveau", werd als een buitenschoolse activiteit aangeboden en zou diverse thema's en seminars voorzien voor elk niveau en leeftijd. Enkele gebieden zouden onder andere gezondheid en voeding zijn, persoonlijke ontwikkeling en wellevendheid inhouden, sociale relaties, en nog veel meer. De enige voorwaarde die de schoolhoofden hadden opgelegd was dat er op de scholen geen religieuze seminars zou worden gehouden. Wel mochten leerlingen en docenten uitgenodigd worden voor adventistische activiteiten, zoals wijdingen, gebed, scouting, jeugddiensten, aanbidding, en andere activiteiten.

Een kamp (van 1 week) was een groot succes. Er deden ongeveer 80 tot 130 leerlingen elk jaar mee. Docenten werden uitgenodigd om samen met hun studenten het kamp bij te wonen en werden onderdeel van het toezicht team.

Volgende week wordt vervolgd.

Korte feiten

- Roemeense Karpaten is de thuisbasis van 400 unieke soorten zoogdieren, met inbegrip van de Karpaten gemzen, een soort berggeit.
- De grootste populatie bruine beren in Europa woont in Roemenië.
- Timisoara, in Roemenië, was de eerste Europese stad die in 1884 verlicht werd door elektrische straatlantaarns.

Lezers: Gelieve in het kort het verhaal van vorige week herhalen voordat u verder gaat met deel 2.

Kamp wedstrijd

Predikant Daniel vertelde over een directeur die naar het kamp kwam, omdat haar dochter meedeed. Deze schooldirecteur was tegen elke spirituele activiteit en had vooral een hekel aan de Zevende-dag Adventisten. Tijdens de eerste paar dagen op het kamp was zij zo tegen de spirituele activiteiten dat er zelfs niet voor het eten met de kinderen gebeden kon worden. In plaats van hun reguliere toewijdingen te presenteren, werd de staf gedwongen om de geestelijke lessen op een minder

directe wijze te presenteren door middel van objecten.

Tijdens één van deze periodes, vroeg predikant Daniel aan de kinderen om hun ouders met inktpatronen te vergelijken. De dochter van de bewuste schooldirectrice stond op en gaf een zeer mooie en hartverwarmende antwoord over haar moeder. Zij vertelde dat zij van een adventistische meisje had geleerd hoe ze moest bidden en dat zij elke avond voor haar moeder bad.

Verrast en geroerd begon de moeder te huilen. Zij vroeg haar dochter of zij echt elke avond voor haar bad, waarop haar dochter 'ja' antwoorde. Haar moeder was vertederd. Gebeden en toewijdingen en andere geestelijke activiteiten tijdens het kamp waren geen probleem meer voor deze vrouw. Sterker nog, ze moedigde het aan!

De volgende vijf jaren kwam de schooldirectrice regelmatig naar het kamp. Ze had de provinciale schoolcommissie aanbevolen dat het goed was om adventistische lessen en seminars aan alle scholen in het gebied aan te bieden. God werkt wonderlijke wijzen! Predikant Daniel is nu werkzaam als jeugd secretaris voor de Roemeense Unie, waar conferentie directeuren samenwerken om de gezondheidsprogramma te coördineren.

Groeiende samenwerkingsverbanden

Teofil Brasov is de project manager voor de Mutenia Conferentie in Roemenië. Momenteel heeft zijn conferentie vijftig samenwerkingsverbanden met basisscholen en middelbare scholen die het "Leef naar een 10+ niveau" lessen aanbieden. Deze samenwerkingsverbanden hebben betrekking op de scholen in acht van de tien provincies in Muntenia.

Daarbij heeft de conferentie samenwerkingsverbanden met zes schoolcommissies.

Vorig jaar namen ongeveer 2.400 leerlingen in het gebied van predikant Bravov deel aan de lessen die door de adventisten zijn georganiseerd en het aantal groeit nog steeds. Naast de collectes worden de extra circulaire lessen voor de leerlingen en de optionele kamp aangeboden. De jeugd afdeling organiseert ook docentenconventies die in het weekend worden gehouden vlak voordat het nieuwe schooljaar begint.

Tijdens de conventies wordt de "Leef naar een 10+ niveau" project aan hun gepresenteerd.

Docenten worden niet alleen op persoonlijke ontwikkeling getraind, maar kunnen ook onderling netwerken. Tijdens de conventie van vorig jaar waren er negentig niet-adventistische docenten aanwezig.

Een betere plek op de wereld maken

Predikant Teofil wilt de wereld een betere plek maken en de waarden die belangrijk worden geacht te delen. Eén van de grootste behoeften is het uitbreiden van het aantal trainers, welke allemaal vrijwilligers zijn, en natuurlijk de middelen die nodig zijn om hun op te leiden. Een deel van het geld van de 13e Sabbat collecte zal worden gebruikt voor het uitbreiden van het materiaal dat in de programma's worden gebruikt. Sommige fondsen zullen worden gebruikt om de conventie trainers te betalen en een ander deel wordt gebruikt om de kosten voor de zomerkampen te dekken.

Predikant Teofil ziet dit al een manier om de missie verder te brengen. Het helpt om iets voor de gemeenschap te doen, vooral voor de jeugd.

Hartelijk dank voor uw gulle gift aan de 13e Sabbat collecte. Dit kwartaal zal een deel daarvan de speciale outreach in Roemenië hulp bieden.

Korte feiten

- De religie van de bewoners in Roemenië is overwegend Roemeens-Orthodox. Andere religieuze groepen zijn rooms-katholieken, Grieks-katholieken, diverse protestantse denominaties, joden en, in het zuidoosten van de regio's, moslims.
- Volgens historische gegevens, waren er in de zestiende en zeventiende eeuw ongeveer 50.000 sabbatsvierders in de regio Transsylvanië van Roemenië.
- Vandaag zijn er 1.104 Advent kerken en 65.961 Adventisten in Roemenië.